

la Falc

"bon cop de falc
bon cop de falc
defensors
de la terra...."

els segadors

Publicació de l'Esquerra Catalana dels Treballadors.(E.C.T.). 10 carrer Foy. 66000 .PERPINYA

nº 30. Setembre del 1976

Preu: 3F

**DEFENSEM
LA NOSTRA TERRA**

CANIGO : NOVES AMENACES

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE
PRÉFECTURE
DES PYRÉNÉES-ORIENTALES
1re Direction — 1er Bureau
AVIS AU PUBLIC
Demande de permis exclusif
de recherches
de mines de tungstène
et substances connexes
dit « Permis des CORTALETES »

Par pétition du 14 juin 1976, la Société Centrale de Mines et Carrières, dont le siège social est à ALBI (Tarn), 197, rue du Roc, sollicite pour une durée de trois ans l'attribution d'un permis exclusif de recherches de mines de tungstène et substances connexes, dit « Permis des Cortalets », d'une superficie de 7,10 km² environ, portant sur une partie du territoire du département des Pyrénées-Orientales.

Conformément au plan au 1/25.000^e annexé à cette pétition, le périmètre du permis sollicité est constitué par un pentagone défini à partir des points auxiliaires et par les sommets énumérés ci-dessous :

Points auxiliaires
a : point central de la cabane située au lieu-dit « l'Artillur », coordonnées approximatives Lambert III, zone sud :

X = 607,88 Y = 28,53

b : point central du refuge de la Jasse des Cortalets, coordonnées :

X = 610,18 Y = 26,51

c : point central du refuge de Bonne-Aigüe :

X = 607,94 Y = 26,33

d : sommet du pic du Canigou, point géodésique :

X = 609,86 Y = 24,36

Sommets du pentagone

A : point central du refuge de Prat Cabrera, coordonnées approchées :

X = 612,97 Y = 26,14

B : point central du refuge de la Mouline, coordonnées :

X = 612,60 Y = 27,91

C : point central du petit tunnel sur la route du Canigou :

X = 609,40 Y = 28,21

D : intersection de ab et Oc :

X = 608,88 Y = 27,53

E : intersection de ab prolongée et Ad :

X = 611,56 Y = 25,33

Conformément aux prescriptions du décret n° 70-988 du 29 octobre 1970, cette demande sera soumise à une enquête du 1er septembre 1976 au 30 septembre 1976 inclus, soit une durée d'un mois.

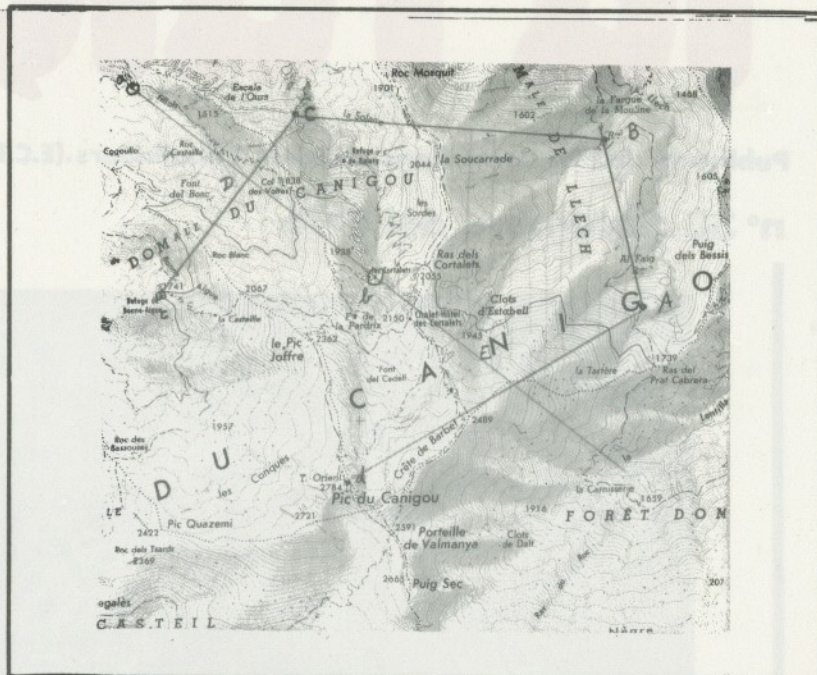
Pendant toute la durée de l'enquête, la demande et ses annexes seront déposées à la Préfecture des Pyrénées-Orientales où le public pourra en prendre connaissance tous les jours ouvrables.

Les observations seront, soit consignées par leurs auteurs sur le registre d'enquête ouvert à cet effet, soit adressées par lettre recommandée au Préfet des Pyrénées-Orientales.

Les oppositions devront être adressées par lettre recommandée ou notifiées par acte extrajudiciaire au Préfet des Pyrénées-Orientales.

Le Préfet,

Robert POUJOL.

El perímetre de recerca demanat.

Les observations et oppositions devront être consignées, reçues ou notifiées avant la fin de l'enquête, c'est-à-dire au plus tard le 30 septembre 1976.

Les demandes en concurrence, constituées dans la forme prévue aux articles 2 et 3 du décret précité du 29 octobre 1970, devront être présentées avant l'expiration d'un délai d'un mois à compter de la fin de l'enquête, c'est-à-dire au plus tard le 31 octobre 1976, dans les conditions suivantes :

— si elles portent sur le seul département des Pyrénées-Orientales, les demandes originales sur timbre seront adressées avec leurs annexes au Préfet de ce département, les copies étant réparties comme il est dit à l'article 3 § B du décret précité du 29 octobre 1970 ;

— si elles portent sur plusieurs départements, les demandes originales sur timbre seront adressées au Ministre de l'Industrie et de la Recherche (Direction des Mines — Bureau de Législation), 99, rue de Grenelle, PARIS 7e, les copies étant réparties comme il est dit à l'article 8, 2e alinéa du même décret.

Les demandes en concurrence et les oppositions éventuelles devront être notifiées par leurs auteurs à la Société Centrale de Mines et Carrières (adresse citée ci-dessus), par lettre recommandée avec demande d'avis de réception. Cet avis, ou à défaut le récépissé du dépôt accompagné de l'avis de la poste constatant que la lettre n'a pu être remise, devra être adressé au Préfet des Pyrénées-Orientales pour être joint au dossier de l'enquête.

Pour ampliation :
L'Attaché Chef de Bureau,
P. SAUREL,
Perpignan, le 3 août 1976.
Le Préfet,
Robert POUJOL.

Qui llegeix aquestes columnes dels diaris, arraconades a qualsevol lloc i que són els anuncis obligatoris. Encara que sigui escrit dins un francès jurídic a vegades més fosc que la sotana d'un canonge o la roba d'un advocat, d'ara endavant ho llegirem per a vosaltres, amics de la Falç. S'hi publiquen les notícies de l'esbocinament, de la venda del nostre país.

Es el 18 d'Agost que "el "journal officiel de la république française" va publicar la notícia; l'Indépendant i el Midi Libre la van donar els dies següents.

Allò de les recerques enganya rà pas a ningú. En la memòria justificativa que va dipositar a la Préfecture la societat explica: "Si l'on se réfère à la carte géologique réalisée à l'occasion du Congrès AZOPRO 1963, sous la direction de M. E. RAGUIN le périmètre demandé se situe essentiellement dans la zone des gneiss mésozoïques pourtant considérée comme peu favorable à la présence de tungstène.

Cependant la présence assez générale de tungstène dans les fonds de batée obtenus sur ce périmètre a semblé à la société assez intéressante pour justifier des études en vue de déterminer son origine."

Doncs saben quen'hi ha. I hom veu pas que una vegada aconseguís el permís s'els hi negui el dret d'explorar el que hauran trobat. I que significa una mina de tungsten a proximitat dels CORTALETS? Vol dir : un nou atemptat contra un paisatge, un indret que tots respectem. Un nou atemptat després de l'absurda ruta de la vall del LLECH. Sobretot que la mina de tungstèn és una mina a cel obert. A més que faran de les deixalles? I els minerals de tungstèn tenen una feble densitat: doncs hi haurà un mon de brutícies. Ho baixaran? A on? El més segur és que ho deixaran al voltant de la

Defensem el Canigó !

Canigó 29 de juliol 1973

Defensem la nostra terra !

La fi de la muntanya...

mina on faran el primer tractament per mor de no arruinar-se amb el transport. Tot això per quin profit per a nosaltres? Creació de llocs de treball? És probable que aquest argument intentaràn del fer servir com l'Estat va fer per l'amenatjament. Se cal pas deixar enlluar. Aquest tipus de mina no utilitza pas més mà d'obra que qualsevol cantera. I de tota manera és més que probable que les feines de direcció seran monopolitzades per gent vinguts de fora. El metall i els profits ben entès fugiran la nostra terra.

Que podem fer? Ben segur es pot sempre fer les observacions, legalment previstes (veure les modalitats en el comunicat oficial.). Però sobretot cal intentar mobilitzar tots els que poc a poc s'envisen que cal fer qualcom si volem pas un dia ser forasters en el nostre país.

LA MARXA DE LA LLIBERTAT

raport dels co-presidents de la marxa a catalunya-nord (poblet, 12.9.76)

A Catalunya Nord la Marxa de la Llibertat s'ha realitzat en dues etapes. La primera va ser els dies 24 i 25 de juliol, baixant la vall de la Têt, des de Rià, per Millars, fins a Toluges; la segona, els dies 21 i 22 d'agost, Tech avall, d'Arles fins a Argelers.

Són només quatre dies que hem pogut organitzar la Marxa. És que Catalunya Nord coneix una situació ben diferent de la dels altres Països Catalans. A Catalunya Nord la consciència nacional catalana tot just es desperta. Si ha trigat tants anys això és degut a la història de la llarga i continua repressió que l'estat francès ha exercit en contra de nosaltres des de l'anexió, confirmada pel Tractat dels Pirineus en 1659, fins als nostres dies. La història del nostre país a dintre de l'estat francès és la història d'un rentat de cervell col·lectiu. Ja els primers anys de l'ocupació francesa la resistència popular a l'arbitrarietat de la monarquia absolutista fou ferotjament reprimida. Precisament la Marxa de la Llibertat a Catalunya Nord, en donar nom a les dues etapes que han recorregut el Conflent i el Vallespir fins al Rosselló, ha volgut recordar dos compatriotes d'aquell temps: el Vallespirenc Josep de la Trinxeria i el conflentí Francesc Soler, batlle de Vilafranca de Conflent que encapçalaren la resistència. De seguit, la monarquia va intentar demolir les bases de la catalanitat aquí, fent ragitar capellans i monjos del país, i fent venir un clergat foraster, docil als seus desitjgis, que ensenyaven en la llengua dels conqueridors. També al 1700 la prohibició de l'ús públic de la nostra llengua és el primer acte d'una sèrie de repressions lingüístiques i culturals. En aquest aspecte la Revolució burgesa del 1789 no va pas canviar res, sinó que al contrari, en nom de la unitat de la República va continuar la destrucció de les nacions començada per l'Antic Regim. És el moment on el convencional Barrière gosa dir en substància: "la reacció parla en basc, l'obscurantisme parla en bretó, el federalisme parla en llenguadocià, l'emigració parla en alsacià; la llibertat parla en francès". Això per a justificar uns decrets que feien del francès l'única llengua oficial. La burgesia francesa ja ser més hàbil que el feudalisme castellà. Va saber enganyar el nostre poble amb la il·lusió d'un universalisme, en nom del qual pretenia actuar. El fet és que el nostre poble va quedar sense els mitjans per a sobreviure com a tal.

Avui dia la conseqüència d'aquestes renunciacions és que el País ha estat totalment colonitzat: el poble és una reserva de mà d'obra per a l'estat; la terra és comprada pels forasters; els joves han de partir; els salaris i les condicions de treball són pitjors que a la resta de l'estat; i tants d'altres punts. Però tot i aquest empobriment material i cultural, assistim a un cert despertar. Per això nos sem posat a caminar, per desvetllar el nostre poble i dir-li que encara hi som a temps. Cridavem: "Ni França ni Espanya, Països Catalans", perquè volem el reconeixement dels drets nacionals de tots els Països Catalans, del Nord i del Sud. "Català, si a casa vols viure i treballar, pel teu país te cal lluitar", perquè volem el dret de viure i de treballar al País, i que els que han hagut de marxar, puguin tornar-hi. "Ni Madrid ni París, som un País" perquè volem que sigui reconeguda l'oficialitat de la nostra llengua, a les escoles, llocs públics, radio, televisió. "Volem amnistia, amnistia total" perquè també en l'estat francès hi han presos polítics i exiliats que volen tornar al seu país.

Sabem que tot això l'estat francès ens ho donarà pas. Ho haurem de guanyar. Sabem que el camí serà encara llarg i dur i que possiblement nosaltres seguirem caminant per molts anys encara. Però sabem que l'èxit dels uns ajudarà els altres. Que la unitat i la col·laboració entre tots els Països Catalans permetrà d'enderrocar aquesta absurda frontera que dos imperialismes forasters han posat enmig de nosaltres. Som nosaltres, els pobles migpartits qui trencant aquestes fronteres dels segles de foscor posarem les bases d'una Europa de tots els pobles i de tots els treballadors, que no tindrà res a veure amb la pretesa Europa dels negocis bruts.

VISCA LA MARXA DE LA LLIBERTAT !

VISQUIN ELS PAÏSOS CATALANS, UNITS, LLIURES I SOCIALISTES !

A CATALUNYA-NORD

D'Arles à Argelers, la marxa a longé les Aspres ravagés par le feu. Coïncidence de l'éveil du peuple Nord-Catalan et de l'abandon par l'état Français de terres qui ne l'intéressent pas immédiatement. Nul doute qu'un pays pris en main par ses habitants ne laisse périr son patrimoine.

ENTRE TOTS HO FAREM TOT

Les participants à la marxa manifestent leur volonté de "defense de la terra" en prenant le temps de s'arrêter sur la désolation des Aspres et en prenant la peine de planter les premiers arbres du reboisement. Pour que vivent les Aspres et que vive la Catalogne nous marcherons jusqu'à la satisfaction de nos revendications: (4 points de la marxa)

En Catalogne-Nord aussi nous avons décidé de marcher parce que nous aussi nous devons lutter pour que notre pays ne crève pas nos revendications face à l'Etat Français sont différentes c'est pourquoi nos 4 points revendicatifs sont les suivants :

- 1°) Reconnaissance des droits nationaux des Pays Catalans.
- 2°) Droit de vivre et travailler au Pays.
- 3°) Oficialité du catalan en Catalogne-Nord.
- 4°) Amnistie pour tous les prisonniers politiques et réfugiés.

A PROPOSIT DE

«QUIN CATALA CAL ENSENYAR»

Com tots els catalanistes il·lustrats m'he fet un deure de llegir el número especial de "Sant Joan i Barres" d'estiu-tardor 1976 titolat "el català a l'escola". Després de les apassionades discussions dins la premsa de Catalunya Nord sobre els mèrits del dialectal, del normatiu, del standard, del rossellonès, del perpinyanès, del planenc, del pirineu-orientalenc i de moltes altres formes ^{que} de descuido, em creia que els autors dels articles es degollarien (literàriament és clar) els uns els altres. Em creia trobar de cara a cara l'indondicional del normatiu que consulta el Fabra abans de parlar amb el veí i l'incondicional del dialecte que vol escriure una obra sobre la relativitat en el pur dialecte del carrer Sant Ferriol de Ceret. D'aqueixos dos tipus no n'hi ha cap. Això fa que m'he hagut de llegir quatre vegades les vuitantadues pàgines del Sant Joan i Barres per començar a fer-me una idea de les irreductibles contradiccions que hi havia entre els autors. Ara veig clar que hi ha efectivament dues posicions entre els nostres catalanistes:

Posició nº1: cal utilitzar les varietats dialectals però cal arribar a ensenyar als catalans el català normatiu.

Posició nº2: cal ensenyar als catalans el català normatiu però cal utilitzar les varietats dialectals.

Com que cada un de nosaltres es creu més espavilat que els altres o almenys tant tothom creu tenir la solució per a resoldre el problema i com que de solució n'hi ha només una tothom té la mateixa. Però com que ningú no vol admetre que la seva és la del veí perquè es creu més fi que l'altre se n'arriba a un diàleg de sords

però, gràcies a déu, no de muts, almenys per escrit. Algun d'aquests articles té punts originals i interessants però per al que es refereix a l'actitud de cara al català diuen coses que ja ho sabem tots. Tothom és d'acord per a dir que els catalans del nord si ho desitgen han de poder practicar per escrit i de paraula el català normatiu amb perfecció i tothom admet que cal utilitzar les formes dialectals sempre que sigui convenient sigui per les relacions entre gent de Catalunya Nord, sigui a nivell de la creació literària. Per l'ensenyança escolar tothom admet que l'ideal seria de poder arribar a una bona coneixença del normatiu però tothom reconeix que per la mainada, almenys al començament cal utilitzar un català al més a prop possible del català parlat.

Es ben evident que després de cada u veu la dosi de normatiu o de dialectal a un nivell diferent perquè cada u ha tingut una pràctica diferent. La pràctica dirà quines han d'ésser les dosis i no dubtem que els mestres sabran utilitzar la que cal. El que hem de lamentar és que s'hagi fet un problema d'una cosa que no n'és un ja que sobre les grans línies tothom és d'acord i la divergència ve només d'unes experiències diferents. El que em fa por en tot això és que a copia de parlar de dialecte per aquí i de dialecte per allà s'arribarà a fer creure a la gent de Catalunya Nord que no parlen català sino que parlen un dialecte. Hi haurà gent que seran encantats de trobar en els mateixos escrits dels catalanistes arguments per a demostrar que els rossellonesos no parlen català o en tot cas un dialecte català tan francès que ja gairebé no és català.

En Pere Petit

SIGNIFICACIO HISTORICA I POLITICA DE L ONZE DE SETEMBRE

L'11 de Setembre és una diada historica que els Catalans celebren des del 1714 donant-li un contingut patriota.

Perquè ? Aquesta data és el simbol de la pèrdua de les llibertats politiquies nacionals del nostre Poble. L'11 de Setembre del 1714, després d'un llarg setge de Barcelona, les tropes franco-espanyoles de Felip V, primer rei Borbo d'Espanya, entraven a la capital de Catalunya.

El 1717 es promulgava el Decret de Nova Planta que suprimia les nostres institucions, la Generalitat, les Corts Catalanes, el Consell de Cent, etc. i prohibia l'us de la nostra llengua.

Des d'aquest moment Catalunya ha estat victima d'una opressio nacional ferotge.

Recordarem que pocs anys abans d'aquesta data, Catalunya ja era mutilada amb el Tractat dels Pirineus (1659) i l'incorporacio de Catalunya-Nord al reialme de França.

El franquisme ha dut a terme una politica de destruccio del poble català, prohibint les seves institucions el 1939, realitzant una repressio sanguinària.

La nova monarquia continuista perpetua aquesta politica malgrat la pretesa liberalitzacio.

Enguany, tots els partits polittics catalans s'havien agrupat en un comitè organitzador de la DIADA NACIONAL DE CATALUNYA, que preveïa un gran miting al Parc de la Ciutadella de Barcelona.

Aquest acte ha estat prohibit demostrant un cop més la politica opressora de la burgesia monopolista espanyola incarnada pel règim de Juan Carlos.

Encara que aquesta data no ens concerneixi directament, és l'acabament d'un procés de destruccio de la nacio catalana per part dels reialmes de França i d'Espanya que havia començat el 1659 amb el Tractat dels Pirineus.

No podem pas restar indiferents davant una tal prohibicio i ens solidaritzem amb l'11 de Setembre, diada patriotica de lluita dels nostres compatriotes del sud, per l'amnistia sense exclusions, per la legalitzacio de tots els partits polittics i pel restabliment de l'estatut del 1932 com a primer pas cap al ple exercici del dret a l'autodeterminacio.

"Plus on en tue, plus il en nait" (extrait de la présentation du disque d'Histoire d'en Pep). Avec une telle publicité attendons-nous à l'avalanche des orphéons à barratines et vigatanes. Question de principe : s'agit-il de conservatisme, d'opportunisme ou bien le Banyuls empêche-t-il de voir la montée de la prise de conscience du peuple nord-catalan ?

L'AGRAM, GROUPE FOLKLORIQUE ?

Hom sap que l'Agram ha esdevingut una mena de grup de canço catalana proxim del PCF. Recordarem per exemple la presència d'en Figuerola a la comissio de cultura catalana constituïda fa uns mesos i de la qual s'espera les conclusions. L'AGRAM es defineix com a grup d'accio cultural. Sembla que per la seccio "Cote Vermeille" del P"CF i de la "Jeunesse Communiste" tot lo que és català hagi de ser folklore. Ara és veritat que amb moltes cançons de l'Agram el ritme superada la lletra. Així a l'UCE d'enguany al fons del gimnàs hi havia molta gent que ballava.

SAMEDI 21 AOUT

PORT-VENDRES
Stade Municipal

GRANDE FETE POPULAIRE

organisée par la section "Côte Vermeille" du P.C.F. et de la Jeunesse Communiste

PROGRAMME
OUVERTURE DE LA FETE : 15 h. 30
GROUPE FOLKLORIQUE AGRAM
MEETING animé par un membre du Bureau Fédéral
21 h. GRANDE SOIREE DANSANTE
animée par l'orchestre **ATOMOS**
BUVETTE - MOUSSES - MERQUEZ - JEUX etc

Questio de noms

El nom del país dels francesos és França, el dels anglesos, Anglaterra, el dels borginyons, Borgonya, el dels occitans, Occitània, etc... Però, el nom del país dels catalans sembla que no pugui ésser Catalunya. Això per als catalans de l'Estat francès evidentment perquè els de l'Estat espanyol, la seva identitat, ja se l'han sabuda defensar malgrat l'adversitat de les circumstàncies.

A l'Estat francès el país dels catalans seria el Rosselló segons els uns, el País Rossellonès segons els altres i els "Pyrénées Orientales" segons l'administració. La realitat és malgrat tot ben simple. Abans que aquest país fos francès bé se considerava com una part de Catalunya. Si no hagués estat així la gent no s'hagués anomenat catalana. Els valencians que, malgrat que parlin català no consideraven el seu país com Catalunya, no s'anomenaven catalans i pretenien que no parlaven català. La lògica és aquí: si la gent s'anomena catalana anomena el seu país Catalunya.

La paraula "Roussillon" o "Rosselló" que a nivell popular no ha mai designat les terres catalanes de França va prendre el sentit que li coneixem ara després de la integració a França i és en aquest sentit una realitat exterior al país. Els pagesos de la Plana s'anomenen més fàcilment catalans que rossellonesos. L'adjectiu rossellonès designa una realitat molt local, com empordanès, per exemple. Pagesos de Perpinyà o de Figueres no us negaran pas que son rossellonesos o empordanesos però si s'han de definir diran més aviat que son catalans.

Al contrari, un pagès cerdà dirà que és català, que és cerdà, mai rossellonès. Prenc l'exemple, en el cas dels pagesos perquè l'home del poble que té el cap clafert del que llegeix pot ésser que s'anomeni rossellonès, fins i tot si viu a Sallagosa.

No hi ha dubte que per un pagès rossellonès ell és català i el seu país és Catalunya. És possible però que precisi que és la Catalunya francesa. Si teniu el temps de buscar en la premsa local trobareu tantes expressions com voldreu del tipus "les deux catalognes", "la catalogne française et la catalogne espagnole", "cette catalogne et l'autre", etc... I això en la boca de gent de tota mena que no es poden gens, però absolutament gens, sospitar de separatisme.

El nom "Rosselló" va ésser introduït per la monarquia francesa i mai no ha estat popular per a designar aqueixa Catalunya. Diré fins i tot que emprar Rosselló per designar aqueixa Catalunya és fer un gal·licisme. No oblidem que els primers catalanistes eren sovint eixits de la classe burgesa i sempre instruits en francès. Per això els semblava normal de parlar de Rosselló ja que el francès deien ^{en} "Roussillon". L'any 1900 un burgès lletrat de Perpinyà podia doncs traduir "Roussillon" per "Rosselló" i anomenar aquest país "Rosselló" però un pagès de Ceret o de Prada, quan havia d'anomenar aquest país, endea la Catalunya Francesa perquè com tota persona lògica constata que era Catalunya ja que els seus habitants eren catalans i per diferenciar-la de l'altre catalunya la qualificava de francesa perquè, es vulgui o no era francesa.

Si no s'ha mai utilitzat gaire aqueixa expressió és perquè el mot Catalunya empenya els jacobins francesos que prefereixen "Roussillon" i l'adjectiu francès fereix la susceptibilitat de certs catalanistes. La denominació Catalunya Nord vol dir el mateix que Catalunya francesa amb la deferència que empenya els jacobins de dues maneres: perquè hi ha el nom de Catalunya i perquè no hi ha l'adjectiu francès. És la mateixa denominació que han sempre utilitzat la gent d'aquí però el fet de reemplaçar francès per nord vol subratllar que les diferències entre catalans son superficials i no justifiquen una frontera. Catalunya francesa és una constatació, Catalunya Nord és una voluntat. Però son les dues úniques expressions vàlides i populars per a designar

aquest país. Remarquem que si l'expressió Catalunya-Nord ha progressat molt en pocs anys és perquè a nivell popular hi ha una consciència ben clara que aquest país és Catalunya. Son els intel·lectuals i entre ells els catalanistes que amb les seves punyetes de "Roussillon" i "Rossello" han creat un dubte en les mentalitats.

Que la gent digui el meu país Catalunya em sembla el mínim a exigir ja que sem catalans, que la qualifiquin de francesa em sembla lògic ja que és la realitat, que parlin de Catalunya Nord em sembla genèric perquè conté una idea de fraternitat de cara als altres catalans però que designin el meu país amb un nom o una expressió en els quals no hi ha ni el nom de Catalunya ni l'adjectiu català em sembla un engany i una capitulació.

Acabaré amb dues citacions.

La revista "Sant Joan i Barres" n° 16-17 1963-1964 dedicada a Pompeu Fabra conté el parlament de Francesc Caux que parlava en nom del Senyor Alduy que no sospitarem pas de separatisme. Aquest parlament acaba així:

" Acabo en vos adreçant la meua salutació més cordial de benvinguda i de felicitat al Rossello, i per la continuïtat d'excel·lents relacions culturals i de germanor espiritual entre les nostres dues Catalunyaes."

En la geografia elemental de Catalunya de Pere Blasi, editada per l'associació protectora de l'ensenyança catalana el 1935, llegim a la pàgina 11 sobre els límits de Catalunya: "La cerdanya francesa i el Rosselló amb les valls de Conflent, Vallespir i Capcir, pertanyen, doncs, a Catalunya".

Podriem donar desenes d'exemples com aquests. Doncs, perquè els catalanistes aniríem a buscar per al nostre país un nom altre que el seu: Catalunya ?

En Pere Petit

LA RESISTENCIA POPULAR AL BORDIGO

Le Bordigo, c'est pas fini!

Les requins du béton alliés aux notables bradeurs se proposent de liquider un des derniers lieux de l'expression populaire en Catalogne Nord. Des centaines de familles pouvaient encore séjourner au bord de la mer sans passer par les "normes" d'architecture et de sécurité établis par les rapaces du littoral. Le Bordigo était et est encore, l'expression du "non" populaire au tourisme programmé, mine d'or du capitalisme international qui trouva son exemple-type avec le Lydia.

Intoxication, intimidation, propositions fallacieuses, s'accumulent contre les résidents. Il ne faut pas oublier que cette opération fait partie du plan colonisateur du "Languedoc-Roussillon". C'est pourquoi la résistance du Bordigo peut devenir un exemple pour les peuples de Catalogne-Nord et d'Occitanie. Dans ce sens l'ECT salue la création du Comité de défense du Bordigo et lui assure son soutien déterminé. Il importe maintenant de réunir tous les éléments pour l'issue victorieuse de la lutte de ceux du Bordigo.

Si estirem tots, ella caurà!

LA BRESSOLA

una escola diferent

Tothom es assebantat ara pels diaris (L'Indépendant, l'Avui) que s'ha constituït a Perpinyà (Catalunya Nord) una nova associació LA BRESSOLA que té com a objectiu d'ensenyar la llengua i la cultura catalana als nens de 2 a 6 anys.

LA FALC ha volgut aclarir uns punts amb el President (Sr. Lluís Barrière) i l'animadora (Ursulà).

per tot complement d'informació, escriure a LA BRESSOLA can Barrière Km 1 route d'El-ne. Perpinyà 66000.

Sr. B. : de moment no. Veiem pas perquè és manifestarien, LA BRESSOLA és una "escola" pública i popular.

LA F. : els sindicats criticaven el caràcter privat de l'escola...

Sr. B. : No ho serà pas. És una associació. Els membres de LA BRESSOLA podran veure a cada moment la comptabilitat. Aquesta associació és independent de tot grup polític o religiós o de qualsevol tendència.

LA F. : Però ensenyant el català a la mainada, enfortiu la catalanitat del país, i això no és pas políticament indiferent.

AMB EL PRESIDENT

LA FALC: Senyor BARRIERE, sou President de LA BRESSOLA. Quines són les finalitats d'aquesta nova associació?

Sr. BARRIERE: Probar de tornar fer neixer la llengua catalana i la cultura. Nos va semblar que la manera la millora i la més senzilla seria que el nen agafi el català el més aviat millor. És tant clar que raja de la font.

LA F. : Com fareu per mor que els nens petits aprenguin la llengua catalana?

Sr. B. : Farem un lloc de reunió on la mainada seran al contacte amb una animadora que els hi farà una educació igual a la de l'escola maternal amb la sola diferència que tot sera fet en català.

LA F. : De fet sera una mena d'escola maternal?

Sr. B. : Si voleu. Però sera pas una escola privada. Volem fer una escola popular on tothom pogui posar la seva mainada.

LA F. : Però financerament com això sera possible si no teniu cap subvenció de la col·lectivitat pública?

Sr. B. : Això és el nostre problema major. Hem demanat ajuda a varies col·lectivitats públiques. També del nostre costat fem un esforç per recollir diners (adesius, para da a les festes populars, etc.), crida als catalanistes, vetllades amb cantants de Nova canço...

LA F. : Els sindicats de mestre a EUZKADI Nord (País Basc de l'Estat Francès) han criticat ultimament les ikastolas, és a dir les escoles maternes en llengua basca. És que teniu contactes amb els sindicats de mestre per prevenir una tal campanya?

Sr. B. : Tot això no té cap importància. Que els polítics siguin d'un ban o de l'altre, vegin dins aquesta associació una acció política.

LA F. : Pedagògicament quin tipus d'animació creieu necessari?

Sr. B. : Esquemàticament sera un ensenyament senzill segons les practiques modernes deixant molta llibertat d'inspiració a la mainada.

LA F. : L'animadora és catalana del nord?

Sr. B. : No és catalana del sud. Això també no té cap importància. Per a nosaltres hi ha un català, que presenta unes variacions.

LA F. : Sr. Barrière, vos sou d'origen occità. Com vos ha vingut aquest interès pel català.

Sr. B. : El meu ofici ha fet que no he pogut quedar al meu país. He vingut al més aprop i al que em semblava tenir més semblança al meu. He tingut amb els meus pares una educació occitana i l'occità és la meua llengua materna. Malauradament no puc obrar en favor de l'occità, com estic a fora. El mateix interès que tenia per l'occità, el tinc pel català.

AMB L'ANIMADORA

La F. : Quina llengua es parlarà a LA BRESSOLA ?

Ursula : La llengua que es parlarà a la BRESSOLA serà únicament el català, començant, dintre del que sia possible, per la variant dialectal de la societat on viu el nin. Tendint més endavant i sobretot en el moment de la lectura i escriptura, a la introducció del català standard i d'un mínim de vocabulari dels altres dialectes o variants del català. Posant-los en contacte amb la llengua viva d'altres grups per un enriquiment col·lectiu.

La F. : Quina pedagogia o mètodes pedagògics utilitzareu a "La Bressola" ?

Ursula : Els mètodes que preconitzen l'escola activa i l'escola moderna, tenint per criteri de base adaptar el mètode pedagògic a les possibilitats reals de l'infant. És per això que el màxim d'infants per animador(a) serà de 25. D'aquesta manera hi pot haver una observació individual del nin o nina dintre del medi col·lec-

tiu i en relació amb el seu quadre familiar i social. A "La Bressola", per tant, es posaran a la pràctica les tècniques i activitats adequades a cada edat. Que el nin experimenti, que conegui el seu propi cos, relacionant els exercicis psicomotors amb tota una sèrie d'activitats com joc, treball manual, expressió corporal (dibuix, pintura, cant, dansa, mim, ritme, ginstica, poesia, etc.), tot per arribar a una situació d'equilibri i a un desenvolupament harmònic de la seva personalitat.

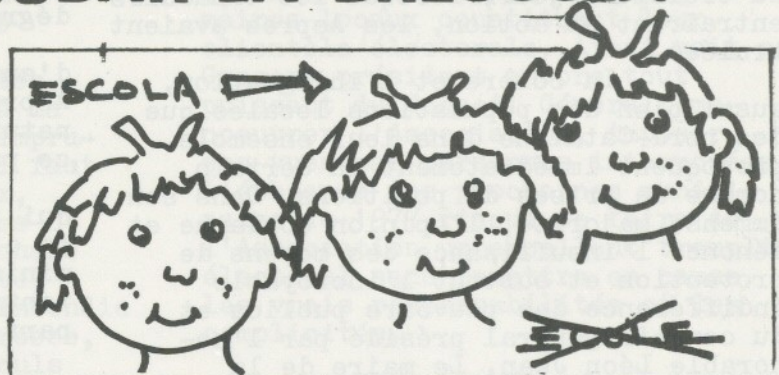
La F. : On heu llestat el model de material pedagògic que fareu servir ?

Ursula : Hem tingut contactes i continuarem tenint-los amb ensenyants de l'"école maternelle" francesa, amb ensenyants practicant les tècniques Fréinet, com també amb les escoles catalanes del sud i les ikastolas d'Euzkadi Nord. Per això, les fitxes individuals, textos, etc., són d'aquestes diferents escoles, nos escollim el material que és més apropiat a la nostra realitat. Els cants, danses, rondalles, poemes i tota manera peculiar de ser de Catalunya Nord seran objectius primordials de l'equip de LA BRESSOLA.

SI VOLEU AJUDAR LA BRESSOLA

ENVIEU

als vostres nens

COMPREU

l'adesiu

VINE
a la BRESSOLA
parlarem català

SUSCRIVIU

com a membre de l'associació

ASSOCIACIÓ CULTURAL CATALANA «LA BRESSOLA»

Noms _____

Adreça _____

Professió _____ Edat _____

S'ha fet membre ordinari/benefactor de «La Bressola» per l'any 197_____

ASPRES

Les 29 et 30 Juillet derniers un incendie d'une intensité jamais vue jusqu'alors ravageait 17 000 Hect. de bois, de landes et de cultures dans les Aspres, mettant en danger des vies humaines, et menaçant plusieurs villages et mas isolés. L'insuffisance en moyen technique et en hommes, tous occupés à la protection des lieux d'habitation, firent que le feu, activé par une forte tramontane put détruire la zone comprise entre Corbères et Ceret avant que des moyens plus efficace soient enfin employés. Aux premières heures du feu, de nombreuses personnes ont averti les autorités préfectorales et départementale de l'ampleur prévisible de l'incendie. Il fallait disaient-ils arreter le feu avant qu'il ne soit trop tard. Ce fut en vain; et comme il était facile de le prévoir, au matin du troisième jour, lorsque les canadais entraient en action, les Aspres avaient brûlées.

La colère et l'indignation, aussi bien des populations locales que des nord-Catalans dans leur ensemble provoquent immédiatement un certain nombre de prises de positions. Dans son immense majorité, l'opinion condamne et dénonce l'insuffisance des moyens de protection et surtout l'incroyable indifférence des pouvoirs publics et du conseil général présidé par l'honorable Léon Jean. Le maire de la commune d'Oms allait même jusqu'à démissionner pour protester contre la carence des "autorités". Il fut le seul à avoir ce courage.

Malgré les déclarations lénifiantes (soporifique diront certains) du sénateur Gregory, la colère populaire allait s'amplifiant. C'est alors que certains lancaient l'idée d'une association de défense des Aspres, ouverte à tous, dans le cadre général de la "défense du Pays Catalan". Une première réunion eut lieu au château de Castelnou le 6 Aout, en présence de quelques 250 personnes dans une atmosphère houleuse et passionnée. Cette réunion fut suivie d'une assemblée générale à Thuir le 20 Aout, et d'un certain nombre de réunions restreintes publiques ou privées. Après un bon mois de fonctionnement un premier bilan put s'établir.

L'Association:

Placée sous le régime de la loi de 1901, elle se définit elle-même "apolitique", prétendant regrouper tous ceux qui, pour des raisons souvent divergentes veulent défendre les Aspres. Ses buts statutaires sont:

"art 3: en liaison avec les municipalités, les élus départementaux, les administrations publiques et les autres groupements ayant des objectifs de même nature, susciter, encourager, regrouper, entreprendre les initiatives, actions et concours individuels et collectifs se rapportant à l'indemnisation des sinistrés, à la restauration du site des Aspres et à sa protection contre les incendies, les fléaux naturels et toutes les formes de dégradations.

Favoriser les activités d'animation rurale et culturelle des Aspres conformes aux caractères naturels et traditionnels du site de ce pays.

Assumer dans les domaines qui précèdent, une fonction permanente d'information réciproque des administrations d'une part, des habitants et usagers du site d'autres part."

Composite et disparate, sans programme de base précis, une association de ce type, livrée à des courants et à des intérêts contraires se neutralise elle-même, perdant de ce fait la puissance qu'elle pourrait avoir comme moyen de défense et de lutte contre ce que certains n'hésitent pas à appeler "le plan d'aménagement des Aspres"!

On retrouve au sein de l'Association des gens sincères, des paysans sinistrés, des résidents "forasters" étrangers ou secondaires.

L'Association fonctionne par commissions au nombre d'une dizaine: aide aux sinistrés, tourisme, artisanat, animation culturelle, maîtrise foncière, débroussaillage et reboisement, agriculture, défense contre l'incendie, etc...

TERRES CREMADES

Née en fait de la colère de la population des Aspres, l'association devrait être le moyen de concrétiser cette colère face aux responsables, et de poser réellement les vrais problèmes: les Aspres ont brûlées parce qu'elles ne sont pas rentables, parce qu'elles sont situées en dehors des grandes zones d'aménagement touristiques, parce qu'elles sont un pays qui se dépeuple et qui meurt. Les Aspres sont victimes du système économique pour qui rentabilité est le mot clé. Ce qui explique le peu d'empressement mis par les autorités, alertées dès le début, à employer les moyens efficaces contre le feu, alors qu'ailleurs sur la Côte d'Azur ou les Corbières par exemple des sinistres de moindre importance ont été maîtrisés rapidement sans lésiner sur les moyens.

Quant aux responsabilités, elles n'incombent pas seulement à la négligence d'une commune ou à l'imprudence d'un éventuel promeneur. Il faut les rechercher à d'autres niveaux, lorsqu'on sait par exemple que les services de la météorologie nationale calculent l'indice d'inflamabilité, autrement dit que les risques d'incendie en fonction du vent, de la sécheresse, de l'hydrométrie, et que ces calculs sont communiqués à la Préfecture, on peut poser la question: quelles mesures ont été prévues les 27 et 28 Juillet, moment où l'indice d'inflamabilité était le plus élevé?

Sait-on qu'une législation oblige en principe les propriétaires à débroussailler sur 50 mètres autour de leur propriété?

Sait-on que plusieurs plans de défense contre l'incendie existent souvent depuis plusieurs années, et qu'ils dorment dans des tiroirs? Que ces plans ne sont pas appliqués par manque de crédits? Que le matériel de défense est insuffisant par manque de crédit? Que l'équipement en centre d'incinération des ordures ne peut se faire par manque de crédits? Alors que chaque année l'Etat prélève en Catalogne Nord plus de 1 000 000 de francs actuels (voir budget départemental 1974) qui vont s'investir ailleurs en dépenses

improductives (armée, bombes atomiques, dépenses de prestige).

Mais, du fait même de sa composition, l'Association se neutralise elle-même. Les intérêts de ceux qui y participent sont trop contraires, et il est significatif de voir que le bureau provisoire, désigné à la sauvette, comporte au niveau du comité de direction: le président de l'office départemental du tourisme, un petit promoteur local, et un membre de la chambre de commerce; tous évidemment possèdent une résidence dans les Aspres! Dans ces conditions il était facile aux notables de prendre en main l'Association avec l'appui de quelques maires locaux constituant leur clientèle électorale. Ainsi voit-on Gregory, président encore tout puissant du Conseil Général, manœuvrer l'Association, imposer ses vues par personnes interposées. L'échéance des prochaines municipales de 1977 risque de faire de l'Association un excellent tremplin électoral sans remettre en cause les vrais responsabilités et les complicités.

RESISTIM

Une habitante des Aspres parle

(déclaration de Mlle CAZELLES de Camélas, lors de la réunion du 6 Août 1976 à Castelnou.)

lu le Vendredi 6 Août à Castelnou,

L'Aspre est morte; brûlée vive, les 28, 29 et 30 Juillet 1976. Je vous prie de m'excuser de lire ce que j'ai à dire sur cette mort violente, car je la ressens trop profondément pour l'exprimer calmement.

L'Aspre est morte au coeur de l'été, en présence de tous ses habitants, temporaires ou permanents, primitifs ou secondaires.

Pour ma part je suis profondément pessimiste et je ne crois pas à sa résurrection.

La seule mesure qui me paraît efficace pour panser des plaies aussi graves, est une aide importante à l'agriculture et à l'élevage, du moins au peu qu'il en reste, et que la priorité des priorités soit donnée au développement de cette agriculture et de cet élevage.

On m'a déjà dit que ce n'était pas réaliste. Sans doute. Et d'autres se chargeront de me dire que ce n'est pas rentable.

Car voilà le grand mot lâché, le maître mot de notre civilisation.

Non l'Aspre n'est pas rentable, pas de cette façon.

Un creux de ravin où poussaient des houx, une prairie humide (il y en avait) où fleurissaient des ancolies, un chêne immense, où un troupeau entier pouvait se mettre à l'ombre, la lavande et la centauree sont des paramètres qui ne passent pas à l'ordinateur.

Bien sûr, au printemps prochain, l'Aspre reverdira, si le ciel veut bien verser les pluies d'Automne tant espérées, mais ce qui reverdira ainsi, ce seront les prémices de la prochaine catastrophe, des millions de pousses de ronces, de cistes et d'ajoncs, et de tous ces épineux aux noms savants que mon père appelait "argelace" et "aspicarates".

Tout cela poussera dans les garrigues que moutons et chèvres ne paissent plus, sur les "feixas" incultes dont la terre s'en va avec les murs qui s'écroulent, et dans les forêts sans bûcherons où les cadavres d'arbres dresseront longtemps leurs branches calcinées au dessus de cette verdure faussement accueillante et bientôt inextricable.

Et tout cela, garrigues, terrasses et forêts formera bientôt un ensemble uniforme de 17000 ha de maquis hostile à l'homme.

Vous pouvez le zébrer de coupe-feux (et il en faudra pour protéger les habitants et spécialement les agriculteurs et leurs récoltes) il brûlera, comme un feuilletton, par épisodes, au lieu de brûler en une seule fois, comme le film du Dimanche soir.

L'Aspre pourrait être sauvée en y maintenant la vie, une vie permanente et quotidienne, dans le temps et dans l'espace, sur toute son étendue, car si on peut aller de la terre à la lune on ne passe plus à pied de Castelnou à Caixas, ni de Castelnou à Camélas, malgré notre trop petit débroussaillage.

Et je vais en donner une preuve.

Dans ce paysage noir, il reste une exploitation agricole préservée d'une cinquantaine d'hectares. Ce n'est pas un miracle. Les agriculteurs - éleveurs qui l'habitent avaient procédé depuis plusieurs années à des écobuages préventifs autorisés par la D.D.A. et l'O.N.F. Dans ce désert calciné, cet îlot de verdure est la preuve flagrante de l'efficacité du système. C'est dans ce sens que l'essentiel de nos efforts devrait être orienté. Cette méthode homéopathique qui consiste à lutter par le feu contre le feu ne peut s'étendre que par une aide aux habitants très compréhensive et mieux adaptée aux circonstances, de la part de toutes les administrations concernées.

Voilà ce que j'avais à dire.

Pour moi, ma maison est blessée, mon jardin est brûlé, et mes amis savent que ce jardin représentait pour moi bien autre chose qu'un panier de légumes. Mon espérance est brisée au plus profond de moi-même.

D'autres sont plus optimistes, plus combatifs et ne veulent pas désespérer.

Je leur souhaite sincèrement et passionnément d'avoir le dernier mot. S'ils réussissent, ils auront bien mérité notre reconnaissance que ne pourra leur dénier le ministre.

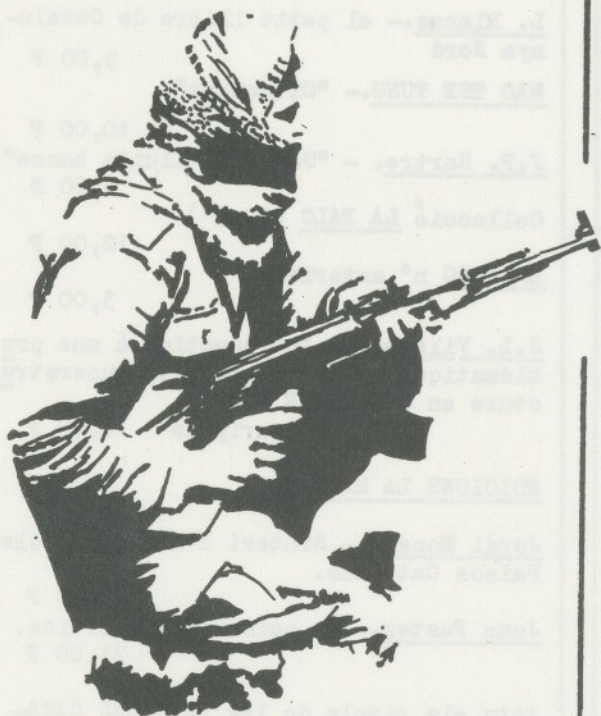
El dissabte 21 d'Agost, a Sant-Ferriol a prop de Ceret, 4 arbres foren plantats pels participants a la Marxa de la Llibertat, en signe de protesta contra el foc de les Aspres, i com primer i modest intent de reforestacio'. Teresa REBULL, presenta a l'acte ha dedicat aquesta canço a la terra cremada de les Aspres.

El disc de la lluna davalla
davalla fendint el tossal
mireu quina entranya tan aspra
d'argila de tiure i cobalt.
Mireu quina entranya tan aspra
d'argila de tiure i cobalt.
Els erms consumits pel salobre
romanen oberts en canal
mireu quina terra tan pobra
sebrada de còdols i sal
mireu quina terra tan pobra.
sebrada de còdols i sal.
I també traspassa la conca
i el llit del riu de cap a cap.

Ai! que ni era d'aigües somortes
sinó de vidres enllosats.
Ai! que ni era d'aigües somortes
sinó de vidres enllosats.

CANT DE LLUITA

TALL-EL-ZAATAR

Ara s'ou dins el silenci artificial,
entre les bales i la suor
la veu de l'angel de la llum, llùcifer:
"He vingut aquí,
a Tall-El-Zaatar, per a veure la mort
i l'esperança.
He vist
les vides trencades, cremades com els arbres
d'un Aspre,
les cames podrides, les nits sens llum
i la llum sens visio
i les morts
i les flaires
sucrades de l'agonia.

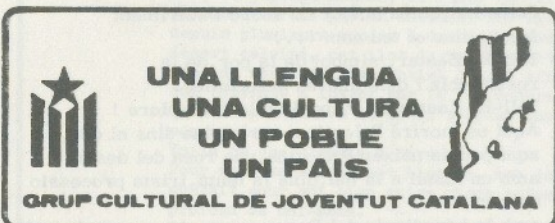
Quina canço,
quines ales d'angel per una mort de saù c
i d'ombra,
mort de rostres negres de barba,
de nit i sofriment, de traïcions.
Quina canço?
I si allah-moment de repos algunes vegades dins
la tragèdia-
i si allah no existia,

i si el seu profeta es deia
Kissinger (és un exemple),
i no Mahomet?
Traïcions!
pais perdut, pais trencat, pais sens naixença mes
que ten una mort olorosa i fràgil.
Palestina, quina dolçor de sucre i sofriment
frueix dins el teu nom !...
Tall-El-Zaatar, simbol de la por, de la
resistencia i dels arbres sens fulles.
Tall-El-Zaatar on l'àngel de la llum plora !
Aqui es morirà Palestina, una espina dins el cor,
aquí podria néixer Palestina, una rosa del desert
amb un fusell a la mà, dins la lenta, trista processio
dels morts
amb la benedicció del Deu
que es meu contra la meva voluntat.
Ali, exterminadors cristians,
qui ha inventar el nom de Crist,
i de quines mans es va morir ?
Tall-El-Zaatar és una catacumba on
les ombres del futur vindran
amb les esperances de la fe.
Hi ha un vincle entre les pobres nacions que lluitan
i l'alba.
jo, àngel de la llum he decidit atudar les atxes
per a la gent podrida d'aquest nostre vell mon,
i conservar-les per a les futures i pures
nacions afusellades."

mp GOUZY

LLIBRERIA

adhesius

Aquests adhesius són en venda a la Falç al preu de 3'00, despeses d'expedició incloses.

llibres

EDICIONS E.C.T.

L. Planes. - el petit llibre de Catalunya Nord 9,00 F

MAO TSE TUNG. - "Citacions". 10,00 F

J.P. Sartre. - "Sobre la lluita basca". 6,00 F

Col·lecció LA FALÇ (10 n°) 12,00 F

LA FALÇ n° anteriors 3,00 F

J.L. Vilarnau. - Introduction à une problématique coloniale. Base et superstructure en CATALOGNE NORD. 15,00 F

EDICIONS LA MAGRANA.

Jordi Moners. - Síntesi d'història dels Països Catalans. 11,00 F

Joan Fuster. - Un país sense política. 21,00 F

tots els títols de les EDICIONS CATALANES DE PARIS.

tots els títols de les EDICIONS TERRA NOSTRA. Prades.

Lluís Creixell. - Diccionari bàsic francès - català. 25,00 F.

ABONAMENT

la Falç

Cognom

nom

Adreça

ABONAMENTS A LA FALÇ

Per sobreviure la nostra revista necessita tenir més abonaments. Els que ja s'han abonat que facin conèixer la revista, que ens enviïn noms de persones que puguin ser interessades: catalans fora del país, catalanistes, occitans etc.

Preu d'Abonament: 30'00 Ajuda: 50'00 i més a "la Falç": CCP 1 412 23. Montpel·lier

Envieu el butlletí d'abonament a:
"la Falç" 10 Carrer Foy,
PERPINYA, Catalunya Nord